

FOLK og LAND

NR. 3 — 16. ÅRGANG

LØRDAG 4. FEBRUAR 1967

LØSSALG 1 KRONE

Praksisen fra Dresden og Hiroshima

USA DRIVER LUFTTERROR OGSÅ I VIETNAM

Fra Deutsche National-Zeitung henter vi efterfølgende artikkel:

Nu er det uimotsigelig slått fast og kan ikke lenger benektes av offisielle talsmenn for USA: I lengere tid har USA ikke innskrenket seg til å bombardere militære mål i Nordvietnam fra luften, men angriper også boligkvarterene til sivilbefolkningen i Hanoi og andre byer.

I ukevis hevdet de kommunistiske vietnamesere dette og offentliggjorde fotografier av bombeskader i boligkvarterer. Hårnakkert benektet USA det. Nu kunne en journalist fra «New York Times» på stedet besiktige skadene. Hans avis offentliggjorde derefter en utførlig reportasje. Myndighetene måtte gi seg. Naturligvis ble boligkvarterer bombardert «av vanvare». Dessuten henviste Pentagon til at det ved angrep på militære anlegg praktisk talt var umulig å forhindre ødeleggelser på ikke-militært område.

Dermed tar amerikanerne igjen opp en form for krigføring som de har utstrakt erfaring i. Mens 8. amerikanske luftflåte i annen verdenskrig til å begynne med, i motsetning til britene, innskrenket seg til — ofte i dagslys — å rette bombeangrep mot virkelige militære mål i Tyskland, så sluttet den seg i siste krigsfase til den engelske oppfatning, at det gjaldt ved flatebombardering av boligkvarterer å bryte moralen til den fiendtlige sivilbefolkning.

Bare ved den massive deltagelse av de amerikanske «flyvende festninger» var det mulig i februar 1945 å tilintetgjøre Dresden. Dessuten kastet amerikanerne — akkurat som engelskmennene

Gud! Er sivile også truffet? sier president Johnson. Og hva med Dresden og Hiroshima? spør tyskerne.

— bombetepper over Berlin, Cottbus, Kiel, Hamm, Koblenz og andre byer.

Ved vurderingen av angrepene etter krigen, måtte de sakkyndige konstatere at virkningen av terrorangrepene mot sivilbefolkningen ikke stod i noe forhold til innsatsen. Ja, disse angrep, så kan man slutte, bidro til tvertimot å forlenge krigen, fordi de heller forsterket folkets motstandsvilje og forbitrelse enn å svekke den. Virkelig innflytelse på krigføringen måtte man derimot tilkjenne rettede angrep på militære mål — forsyningsanlegg, flyplasser, rustningsfabrikker, kommunikasjonsentra osv.

AVSKYELIGE METODER

Efter at man har lært virkningen å kjenne forbyr strategiske bombeangrep mot sivilbefolkningen seg ikke bare av moralske, men også av militære grunner. Det må derfor være fullstendig uforståelig at amerikanerne efter erfaringene i Europa begynner en like virkningsløs som av-

skyelig form for krigføring i Nordvietnam, noe som bare kan føre til å snu verdensopinionen enda mere avgjort mot USA-intervensjonen. Eller skal angrepene på den nordvietnamesiske sivilbefolkning tas som et tegn på en viss amerikansk fortvilelse, som vokser frem av bevisstheten om å ha overanstrengt seg verdenspolitisk i Vietnam?

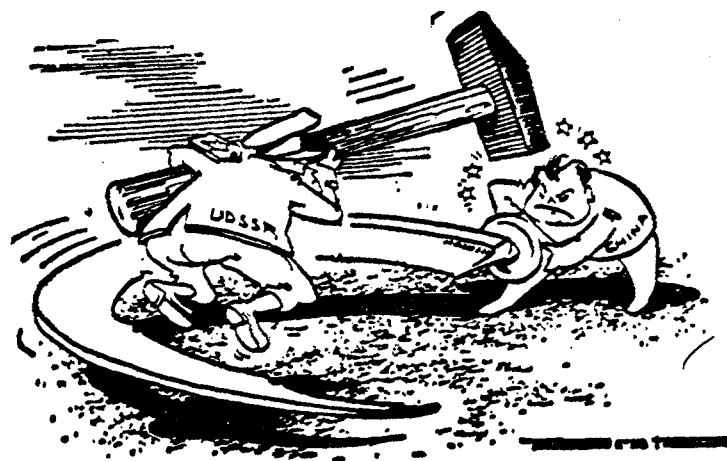
Folkene er enige om å fordømme en krigføring hvorunder sivile som ikke er innviklet i kamphandlinger kommer til skade. Denne oppfatning må jo stikke særlig dypt hos amerikanerne, som jo deltok i den internasjonale militærrettergang i Nürnberg, som i punkt «b — krigsforbrytelser» — bl. a. gjorde straffbart «vilkårlig ødeleggelse av byer, markeds plasser og landsbyer». På basis av dette har amerikanerne dømt tyske offiserer til døden og ladet dem henrette. Det turde være overflødig for oss å trekke slutningene av dette. Vi kan trøstelig overlate det til de impliserte.

Bemerkelsesverdig forekommer oss reaksjonen hos de ledende tyske (og norske?) aviser når det gjelder den nu offisielt medgitte tilintetgjørelse av boligkvarterer fra luften. De to eneste overregionale dagsaviser i Bundesrepublikken, «Die Welt» og «Frankfurter Allgemeine Zeitung», kommer i sine kommentarer inn på de amerikanske innrømmelser. Ernst-Ulrich Fromm, utenriksredaktøren, skriver i «Welt» om dette: «At det gjelder for amerikanerne å avbryte forsyningene til Vietkong fra Nordvietnam og å sjalte ut det fiendtlige luftforsvar, men ikke å bombardere hjelpeløse sivilister, må kunne stå fast i enhver alvorlig diskusjon. Men militære anlegg, radarutstyr og antiluftskyts som ligger i Hanois byområde og på takene til regjeringsbygningene, trekker ikke bare bombeangrep på seg, men bringer også ved sin plassering boligkvarterene i nærheten i fare.»

Slik kan vi også forestille (Forts. side 6)

Rundskue på 1967

Slik den vel orienterte tyske publisist dr. Peter Kleist ser det

Mellom røde brødre: Moskva og Peking. (Kieler Nachrichten)

Vi antar våre lesere vil kunne ha interesse av å gjøre seg kjent med hva en vel orientert tidligere tysk diplomat og senere vel kjent publisist dr. Peter Kleist har å si om verdenssituasjonen ved inngangen til det nye år. Hans syn på forholdene gjengir vi efter en artikkel av ham i DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG:

Når vi begynner vår rundgang gjennom verdenspolitikken slik den fortoner seg ved begynnelsen av det nye år med et meget fjernt område som Vietnam, så er det dessverre ikke mere fornuft å finne der enn når det gjelder våre nære problemer. U.S.A. kommer til å drive «opptrappingen» også i dette

år inntil grensen av verdenskrig, men vil unngå alt som kunne føre til en seir. Mens man krevet betingelsesløs kapitulasjon av det antikomunistiske Tredje Rike, tilbyr man i Vietnam, som engang i Korea, betingelsesløse forhandlinger.

Av det må vi slutte at i (Forts. side 7)

Amerikansk besøk hos sivile i Tyskland

bombedryss over Hanois

USA's forsvarssjef: Bombing fortsetter

Ikke til å unngå at sivilpersoner blir drept

Washington, 17. januar

General Wheeler, sjefen for den amerikanske forsyningsstyrken i Nord-Vietnam, sa i dag: «Det er ingen tvil om at sivilpersoner blir drept av våre bombeslag. Men vi kan ikke gjøre noe for å unngå det, så lenge vi ikke får en General Wheeler uttalt videre.»

NTB-Retler og LFI

Ikke Nord-Vietnam Rusk og benekter

NTON i dag.

Rusk er

misst, et gynnsomt

tarisk u

admiral

Kjempevise

Aa nei da: Ingen komplekser faar meg suggerert til taushet og tabu om rykter, her,
enn si til aa projisere «skyld» over paa andre :
jeg skrider alltid over den siste terskel inn til meg selv,
jeg drømmer meg ikke bort :

Ikke saa je g, Ola Skarpøye,
noen kulturpersonlighet i speilet
hvis det virkelig viste en knehøne,
en dilt i rompa paa de mektigste, rikeste.

— «En Grosserer i Sjømannsgraver & Medaljer Post Mortem
på et Englelands rommelige krigsmarked.
Med snarlig engasjement som «strengt nøytral»
yrkeskrybskytter mot betregnte soldater
gjennom to verdenskriger.

— Tenk lille butikken ble overfaltt !
Men takket være sluttseirens lille overtalende virkning
paa kulturens edsvorne voktere
ble krybskytterne omtryllet til kulturbyggere,
og middelaldersk tortur mot overvunne
synkvervet til Høyesteretts straff over forbrytere.» —

Z—Å, nei da:
Ikke har je g, listende meg bak mitt løfte til hele verden
om Streng Nøytralitet,
forvoldt økt død og elendighet hos den ene part,
(Isaafall kunde jo maximum — minimum beregnes matematisk)
og for betaling,
og før 9. april 1940 :
Jeg er ikke tilsalgs som snikmorder.

Min sans for ridderlig duell
forbyr meg aa la meg engasjere
av ti — mot én,
og paa en slik maate.

Heller ikke spiller jeg poker
med mitt fedrelands fred
og mine barns liv
som pokerpott.

(Det er bare de samme rykter som også vil ha det til at det hender
jeg tilmed i Norsk Rikskringkasting «offentlig maa kose meg med
denslags minner)

Nei, ikke så jeg noensomhelst kulturskjønnhet i speilet
hvis det viste

«en selvforskyldt «overfaltt»,
og en «vikings» som overga barna og landet og rømte
(Hva mere kunde quislingene overgi etterpå isåfall?)

og kom hjem i sol og «dømte »
— Heretter er det med straff forbudt
fem år bakover i tiden
(d. v. s. bakover inntil overgivelsen i 1940)
aa overgi noe
til fienden igjen.

(Dette riktignok naturstridige forbud bakover i tiden
er selvsagt laget bare i rent formildende hensikt,
dog akk uunngaaelig med straff opptil dødsstraff
i Jesu navn, amen.)» —

— — —

— Aa huff da: Her minner ryktene meg om en stakkars sinnssyk
jeg kjenner
som stadigvekk driver og peller i sitt lomme-ur,
for aa faa det til aa gaa baklengs —
for aa bli yngre og yngre. —

— — Saa skulle altsaa denne slags samfunnsrøkt
lissom være innført i sannhetens historiebok
og suverene naturlover sluppet til i reagensglasset ? !
— — Saa skulde altsaa vi intellektuelle
lissom ha det med aa synke i jorden
naar det alvorligste foreldreansvar roper oss opp i ansiktet ? !

Nei, tusenfold nei,
ikke fristes je g,
Ola Rettvis,

En ukentlig «oppbyggelse» i TV

Ja, jeg tror neppe det går
en uke uten disse krigs- og
hatshistorier av en av disse
supergode nordmenns opple-
velser under krigen. Uke et-
ter uke, år etter år, og nå
tiår etter tiår, blir vi foret
med dette. Vi må selvfølgelig
ikke glemme, vi får i all an-
stendighets navn prøve å ha-
te og forakte oss gjennom
resten av livet.

Men kan det nasjonalt og
internasjonalt være så vel-
dig nødvendig og fortjenst-
fullt å dele hatet med de nye
generasjoner. For denne he-
seblesende og endeløse ensi-
digheten må da nødvendigvis
ha en hensikt!

Et uhyre sakskompleks som
den 2. verdenskrig med så
omfattende sivil deltagelse
kan vanskelig behandles ob-
jektivt av den ene deltagende
part. Men hva med en nøy-
tral juridisk gransking av an-
svarsforholdet. Er den offent-
lige samvittighet ikke så eng-
leren allikevel, eller mangler
T.V. positivt stoff? Jeg vil
oppfordre programledelsen
til å ta en opptelling av alle
om den 2. verdenskrig om-
handlende programmer gjen-
nom disse år, og jeg tror de
selv ville bli forskrekket. Det
er overdrivelsen og følelsen
av at det aldri blir slutt som
folk blir lei av. Endel kan
jo absolutt være nødvendig
og nyttig.

Så får vi da «glede» oss til
fortsatt «god oppbyggelse» i
kommende uker, måneder og
år.

P.t. Øvre Telemark 11/1 67.
Olav Aakjær

At de orker

Vi har alt hatt jul ei hel
veke.

Ei hel veke med de gamle
julesanger og med juletre og
nisseprat for de unge. Alt
til vår religiøse fornyelse.

Men i radio og TV prates
det krig og ondskap — om
helter og uslinger. Og «hel-
tene» selv prater om sine be-
drifter. Prestene fra preke-
stolene, professorer i radio og
de vanlige radiofolk ustanse-
lig gjennom sine media.

Det hele er som på kom-
mando. Og det er det nok
også.

over evne
av en kultur
paa nivåa ,
der litt nedenfor
hallikene.

Overfor mulige mistro
sverger jeg
med den ene haand effektivt paa Bibelen
og den andre saan farlig i været De vet :
MIN RETTSLÆRDEED.

Minne fra det Herrens år 1945

Det var i det Herrens år
1945. «Frigjøring» og «De-
mokrati» holdt sitt inntog og
tusener av nordmenn ble kas-
tet i de mange konsentra-
sjonsleirene. En del av oss
ble tidlig en morgen hentet
ut fra en av disse leire og
kjørt til ukjent bestemmelse-
sted av våre plageånder
ikledd sine sorte alpeluer og
bevepnet med Stenguns. Like
utenfor byen stanset bilene
og vi ble ført gjennom en
skog til en liten slette hvor
det allerede på forhånd var
forsamlet noen hundre men-
nesker. Uten å ane noe om
hensikten med denne reisen
ble vi ført gjennom mennes-
kemassen. Midt på sletten lå
tre graver markert med hvert
sitt kors. Under en slags mili-
tær kommando ble vi delt
inn i tre grupper, tildelt spa-
der og hakker og gitt beskjed
om å begynne å grave. Måten
ordren ble gitt på levnet ikke
den minste tvil hos oss om at
vi ganske enkelt ville bli
skutt ned — eller i heldigste
fall slått ned — om vi ikke
lystret. En litt eldre mann
blant oss led av brokk og
hadde vanskeligheter med
det tunge gravearbeide, men
folkemengden forlangte at
«gammer'n skulle grave» —
inntil en av vaktene foreslo
at «gammer'n» kunne få bære
vann istedenfor å grave. Det
var nemlig tre russere som lå
begravet her og der trengtes
vann til å spyle av kistene.
Denne vannbæringen var
selvfølgelig heller ikke lett
for en brokklidende og vi
hans fangekamerater led me-
get over å se ham vakle
fram og tilbake med vann-
bøttene under hånende til-
rop fra en folkehop som
betraktet det hele som god
underholdning. Uten noen
sanitær beskyttelse, iført vå-

Men vi og mange forstår
så godt hvorfor. Det gjelder
om å holde hetsen vedlike.
Om det gjøres bakom fortie-
lser og usannhet så betyr det
lite for dem.

Foran alt: Det gjelder om
å berge det såkalte rettsopp-
gjør.

Ute fra bygdene i julen
1966.

Bj. R.

—o—

re egne klær, måtte vi stå
i likvannet og grave i gjør-
men, løfte det som var igjen
av kistene ut av gravene med
bare hender, tømme innhol-
det over i nye kister — alt un-
der mengdens spottende til-
rop og med forslag om å la oss
få russernes plass i gravene.
Også endel barn befant seg
blant tilskuerne og en av oss
henstilte til en av vaktene at
ihvertfall barna burde hol-
des borte, men fikk kun til
svar «Er'u frekk også?» En-
del av klærne våre, spesielt
sko og strømper måtte vi se-
nere kaste. Personlig forsøk-
te jeg å vaske skoene i salmi-
akkvann, men det hjalp ikke
— liklukten hang igjen. Som
ved et under ble ingen av oss
forgiftet av likvannet så vidt
jeg vet.

Flere detaljer fra denne
«gravferd» kunne berettes,
men jeg orker ikke dvelte ved
dette lenger. Grunnen til at
jeg forteller om denne hen-
dele er et intervju som Fjern-
synet hadde med professor
Francis Bull for en tid til-
bake, hvor professoren frem-
holdt at «tyskerne» ikke
kjente til begrepet «gentle-
man». Herr professoren be-
høver ikke gå til «tyskerne»
for å hente eksempler på u-
vitenhet i denne forbindelse.
Han kan søke i sin egen
«hjemmefrontlige» krets,
hvor begrepet «gentleman»
var så ukjent at det kunne
føre til slike organiserte over-
grep mot forsvarsløse fan-
ger, som det jeg nettopp har
berettet om. Hvis herr pro-
fessoren er interessert i flere
beretninger om «hjemme-
frontlig» mangel på gentle-
manliknes», kan jeg forsikre
at jeg har nedtegnet en
mengde slike. Personlig er
jeg iferd med å samle et lite
«bibliotek», som skal sikre
mine barn en riktig innføring
i hva som egentlig foregikk
etter at «freden» brøt løs
over oss i 1945. Mange med
meg er i ferd med det samme
«samlerarbeide», så navnløse
og ukjente skal ikke disse
«gentlemen» forbli for neste
generasjon.

Til slutt vil jeg få anføre i
forbindelse med vanskelig-
hetene med Hewins' bok at
det var da ikke annet å vente,
enn at det ble lagt vanskelig-
heter i veien for utgivelsen.
Det bør da forlengst være
åpenbart for enhver at vi ik-
ke har med «gentlemen» å
gjøre, som uten videre lar
en slagen motstander komme
til orde. Når nu til og med en
engelskmann skal «ties
ihjel», så bekrefter dette til
gagns at de som satte igang
«det såkalte rettsoppgjøret»,
er mer redde for sannheten,
enn selv vi kunne ha trodd.

Sannhetssøker

—o—

GUNNAR FURUSETH.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Vaklende forsvar?

Det er nesten så en trenger paraply nu om dagen, slik regner det med gammel, oppkokt hets fra krigspropagandaen og med uopphørlig hyldet til alle slags mulige og umulige helter fra dengang.

Det er ikke bare presse og kringkasting som bolttrer seg, skjønt en må medgi at den iherdige stupiditet som vises der vanskelig kan overgå. Selv FJERNSYNETS «Baronen» har man engasjert i hetsens tjeneste! Nylikt jaktet han på noen «nynazister» i de østerrikske fjeller, som drev sin partivirkosomhet (nasjonaldemokratisk?) på basis av skjulte og naturligvis stjålne skatter deponert av «gamlenazistene»! Og kulturorganet AFTENPOSTEN følger trofast opp i sine norske tegneserier made in USA. For har ikke selveste «Fantomet» dumpet opp i tilsvarende skatter og tilsvarende «krigsforbrytere»? Se nedenfor.

Ellers er det jo ikke i første rekke dagens tyske allierte en er ute etter. Det er vel helst gammel vane som er vond å vende. En har jo også nok å ta av i norsk heltesaga, som blir mere og mere heltemodig eftersom årene går. Det hender nok at heltene kommer i tottene på hverandre når det gjelder fordelingen av både «godheten» og heltemotet — slik som da gamle Francis Bull i sin minnekrans i FJERNSYNET kom i skade for å fortelle at Hallesby spiste pakkene han fikk uten å dele med noen, iallfall ikke med Bull — men stort sett er enigheten om det store en har gjort både alminnelig og rørende.

Det kunne vel sagtens være annen heltesaga å berette også fra den tiden, men heltemotet er som kjent forbeholdt dem med den berømmelige britisk-norske «nasjonale holdning», så det får kanskje vente. Noe slagsmål om brødsalkene kunne det jo heller ikke godt bli blant «våre» i konsentrasjonsleirene, for vi fikk jo ingen slik spesialbehandling med Hallesby- og Bull-pakker.

Det må vel imidlertid ha vært en kraftig tennsats som har satt all denne svadaen fra dengang isving. Og en tar vel neppe feil når det antydes at den vel i første rekke skyldes den panikk som har grepet mere og mere om seg blant de ansvarlige etter at en britisk publist la frem synspunkter som er så i strid med den «historie» en har kost seg med her i landet. En har nok trukket kraftig i alle slags tråder og mobilisert hva en kunne av gamle hetsere for om mulig å demme opp for den ubehagelige sannhet som gryr.

Om resultatet har svart til forventningene tør derimot være mere enn tvilsomt. For begynner det ikke å gjære både hist og her i dette norske folk som en har ført så grundig bak lyset? Ialffall kommer det nu og da noen leserinnlegg i pressen som kan tyde på litt av hvert.

— I mange år plyndret mitt folk —
Europas museer — så —

AFTENPOSTEN yder også sitt bidrag til hetsen —

«Gjengangere»

I.

«Det norske folk lider av selvforherligelse og innbilt martyrdom», skrev engang avdøde direktør Lorentz Vogt.

Fenomenet har den siste tid hatt en renessanse.

Over TV har seerne stiftet bekjentskap med forskjellige — meget sympatiske — personer og deres gjenvordigheter under okkupasjonen.

Grini har nok også vært litt av en god skole å dømme etter den forbauselse og det inntrykk det vakte der å gjøre den oppdagelse at en alminnelig fisker (også) kan være et menneske med kultur.

Forøvrig hadde et team på fire det innbyrdes meget morsomt i sin «sandkasse» på Marienlyst.

II.

Om denne form for patriotisme uttalte overlege Scharf-fenberg kort før sin død: Det bør ikke bli noe heltepos. Det forkortet ikke krigen med en eneste dag. O.H.

TIL FORBUNDET

Jeg ble lei meg da jeg leste i FOLK OG LAND «Jeg ble harm». Sender derfor kr. 100 som følger vedlagt — med håp om at flere følger etter.

Hilsen

Også en tidl. NS-mann

I «Varden» leser vi således et innlegg fra Olav Aakjær, som tar til orde mot den evindelige hetsen. Vi gjengir det på annet sted i bladet eftersom han ber andre aviser om å ta det inn.

Og Aakjær er ikke alene. I et tilsvaer til Argentina-Borthen i VG spør Håvard Rian om «det ikke snart (er) på tide å ruske kraftig opp i den mytologiske verden vi har beveget oss i etter krigen, og som alle, særlig vi under 30 år, er blitt systematisk indoktrinert i.»

ARBEIDERBLADET har bragt et innlegg fra «Gymnasiast», som også er lutende lei av det hele. Han minner «de gode» om at da freden og den såkalte befrielsen kom, så var det første de gjorde å praktisere dødsstraff. Han forteller at i hans klasse på skolen går Scharf-fenbergs «Aktstykker» og Helge Krogs «Sjettede kolonne» på omgang, og nu skal de også skaffe seg boken til Hewins.

Så, det gjærer nok noe og hvert sted. Det tør vel bli vanskelig i det lange løp å hindre det gamle løgnbyggverket i å falle sammen. Ialffall skal det ikke hjelpe rart med oppstiving av byggmestere av typen Sverre Løberg!

Generalforsamling i
A/S Folk og Land

holdes på kontoret i Kierschowsgt. 5, Oslo fredag 24. februar 1967 kl. 12.

Aksjeeiere innkalles til å møte personlig eller med skriftlig fullmakt til en annen aksjeeier. Fullmakter kan eventuelt utferdiges til redaktør Melsom eller til undertegnende, under avisens adresse. På fullmakten skrives bare «Fullmakt for N.N. til å møte for meg på A/S Folk og Lands ordinære generalforsamling 1967», samt underskrift.

Til behandling på generalforsamlingen foreligger regnskap for 1966, valg på uttredende styremedlemmer m. v.

Styret innkalles til møte samme sted og samme dag kl. 11.

OLAF HOLM

Styrets formann

Tall

Vi er så vant til å telle med millioner at vi overhodet ikke tenker lenger når vi nevner tall. Jeg vil her nevne to eksempler.

Man sier: 6 millioner jøder har tyskerne drept under krigen. 6 millioner kroner hva er det? En seilskute, et hus? — Men 6 millioner mennesker? Det er mere enn Norges befolkning. Er det overhodet mulig at så mange mennesker er drept på slik måte?

Jødene var moralsk krigførende siden den zionistiske krigserklæring mot Tyskland, offentliggjort den 24. mars 1933 i «Daily Express».

Den gang ble jødene folketall proklamert med 14 millioner. 1945 ble det proklamert med 15 millioner. Den jødiske jurist og statistiker Dr. Gistojewsky hevdet 1952 i det amerikanske Tidsskriftet «The Broom» at tallet på jødiske ofre fra 2. Verdenskrig ligger mellom 350 000 og 500 000. Det er mot den alminnelige massemening og forferdelig nok. — Han kan jo også ta feil. Det er galt nok dersom ett menneske om jøde eller tysker (det ene var, det andre er, verdens bu-bu mennesker) blir drept fordi de er født som sådanne.

Her det andre eksemplet (her er det ingen tvil, da navn og fødested er kjent):

De tyske soldater var i kamp på alle fronter og hadde hver dag store tap. Hos dem falt det under krigen i Hæren 1 million 210 000 mann, i Marinen 48 200 mann og i Luftvåpenet 138 600 mann. I alt omkom 7 millioner innbefattet civilister (7 millioner 375 800 kvinner og menn). 35. mill. tyskere og kjempende på tysk side ble såret. Det blir en uhyre stor prosentats av folketallet.

Navnelister over falne og sårede føres og kan kontrol-

leres hos W.A.S.T. — i West Berlin.

Totaltapet av menneskeliv tross krig på alle fronter, tross bombebehag bare 1 1/2 knappe millioner høyere enn tapene fra det første eksemplet. — Jeg synes det lyder tvilsomt.

Skal vi så for en gangs skyld se på noen andre tall hentet fra «Dokumente deutscher Krigsschäden» — Bundesministerium i Bonn.

Ved bombardering ble det i Rest-Tyskland — øst (DDR) og vest (Forb. rep.) ødelagt 2 750 000 pluss 640 000 boliger. Tilsammen ble det i dette området drept 570 000 kvinner og barn, med menn 635 000 personer. Tallet på sårede er 879 000 mennesker. Det ble kastet ned en bombelast på 2 mill. 690 000 tonn. — Dette inferno — og bare 1/2 mill. døde — sammenlign 1. eksempel.

Sammenligner vi nu, istedenfor bare å bruke tankeløse tall, de nevnte tap, om de nu er jødiske eller tyske med folketall i Skandinavia, blir det kanskje klart for den ene og andre hvor uhyre tankeløst vi her opererer når vi i alminnelighet taler om millioner mennesker.

Kanskje vi da begynner å tenke selv, og forstår at veien til fred — kun er veien til sannheten, og den er bitter for oss alle.

Ivar Hjort Svendsen

P. S. I disse tall er ikke flyktningsskjebnene og flukt-områdene medregnet.

Hvem?

Hvem har det såkalte rettsoppgjør med landssvikernes rammet?

Direkte har det rammet alle «dømte» og alle forfulgte. Indirekte alle rettsindige mennesker i Norges land. C. B.

Krigføeringsproblemet 1940–1945

En redegjørelse bygget på kjensgjerninger og solide kilder av avdøde major og byråsjef i Forsvarsdepartementet Finn Kjelstrup

12.

Den 16. mai. 1944 sluttet eksilregjeringen enslydende avtaler med England og U.S.A. samt en i det vesentlige identisk avtale med Sovjet-Samveldet om siviladministrasjon og jurisdiksjon i norske «befridde» områder. I avtalen med Sovjet-Samveldet om ordningen i områder «befrikk ved en sovjet-russisk styrke» har de 2 første artikler følgende ordlyd:

1. I områder som er berørt av militære operasjoner er det nødvendig å ha for øye en første eller militær fase under hvilken øverstkommanderende for den sovjet-russiske styrke til lands må utøve det høyeste ansvar og den høyeste myndighet i det fulle omfang som nødvendig-gjøres av den militære situasjon.

2. Så snart som og i den utstrekning som den militære situasjon tillater det etter øverstkommanderendes mening, vil den norske regjering bli underrettet for at den skal kunne gjenoppta utøvelsen av ansvaret for den sivile administrasjon.» (uthevet her).

Disse artikler viser at Londonregjeringen ikke var med som okkupant, og følgelig heller ikke som krigførende. Hadde den vært med som krigførende, måtte etter internasjonal rett den lovmes-sige makt («L'autorité du pouvoir légal», Haagreglementet art. 43) falle tilbake til landets regjering. Men her, såvel som i avtalene med England og U.S.A. er det forutsatt at denne makt over-tas av de krigførende og okkuperende stormakter.

Noen bestemmelse om tids-punkt for tilbaketrekking av okkupasjonstroppene ble ikke fastsatt. Det skulle være 2 «faser», den første med fullstendig overhøyet for okkupantene, den annen med norsk ansvar for den sivile administrasjon i nærmere angitt begrenset utstrekning. Tidspunktet for overdragelsen av dette «ansvar» var helt og holdent okkupantens sak.

Først statlige militære tiltak fra norsk side knyttet seg til den sovjetrussiske okkupasjon som var forutsatt i foran nevnte avtale, jfr. gen. Hansteens tidligere omtalte skriv av 4. april 1948, hvori anføres at «Den norske Brigade» (en bataljon av «The

52nd Lowland Division») ble disponert til operasjoner i Finnmark i 1945. Bataljonen var her først underlagt den russiske O. K., men ble så av denne stillet fritt, og besatte «ingenmannsland» som var rømmet av tyskerne, men kom ikke til innsats i angrep. Overtagelsen av denne passive oppgave ble eneste utslag av norsk statlig «krigføring» dirigert av F. O. K. etter 10. juni 1940.

1) Ifølge beretningen om «Den norske regjeringens virksomhet» 9. april 1940—22. juni 1945, bind IV, s. 24, var kun 1 kompani (Bergkp. 2) av bataljonen sendt til Finnmark før 8. mai 1945. Betegnelsen «Den norske brigade» er villedende. En brigade består normalt av 4 bataljoner à 4 kompanier, altså i alt 16 kompanier pluss 1 bergart.bataljon m. v.

En oversikt over de viktigste av foran anførte momenter ble 1. september 1949 sendt Den krigshistoriske avdeling til gjennomsyn med forespørsel om det skulle være noe uriktig, unøyaktig eller ufullstendig i fremstillingen av de militære data av betydning for belysning av krigføeringsproblemet. Som svar mottokes følgende skriv (datert 7. september 1949):

«Krigføeringsproblemet.

Ved hoslagt å sende tilbake det med Deres skrivelse av 1. sept. 1949 oversendte P. M. om oven nevnte sak meddeles, at det reiste spørsmål er av så utpreget juridisk og folkerettslig natur, at Den krigshistoriske avdeling ikke anser seg kompetent til å uttale seg om det.»

Dette svar må sees i lys av at Den krigshistoriske avdeling ifølge sitt offentlige opp-

drag skulle være den mest kompetente norske instans til å uttale seg om saken, idet den må forutsettes å ha adgang til det materiale som forefinnes i offentlige arkiver om saksforholdet. Hvis det var utstedt ordrer fra norsk myndighet til de norske frivillige styrker i England vedr. gjenopptagelse av kriggen, burde disse nå forlenget vært fremlagt og stillet til avdelingens disposisjon.

For å få klarlagt sistnevnte forhold og andre enkeltheter av betydning ble den 31. jan. 1954 rettet en ny forespørsel til avdelingen, bl. a. om tidspunktet for de første militære operasjonsordrer fra den norske F. O. K. i London, som ledd i gjenopptagelse av krigføringen. I svar av 10. februar 1954 er meddelt at avdelingen savner data for besvarelse av spørsmålet.

Samme forespørsel til den norske eksforsvarssjef i England (fra februar 1942), gen. lnt. Hansteen, er 2. april 1954 besvart med at iverksatte undersøkelser i vedk. arkiver (v. Forsvarsstaben) ikke ennå hadde ført til resultater.

Etter hukommelsen opplyser generalen at ordrene til Linge kompaniet fra sommeren 1942 gikk gjennom den norske seksjon av sambandskomitéen som var underlagt F.O.K. Direkte fra F.O.K. utgikk ordren om gjenbesettelse av Svalbard og senere ekspedisjoner dit. Den sjømilitære dekning ble besørget av den britiske marine.

Ingen av de her nevnte ordrer kan imidlertid anses som militær operasjonsordre for gjenopptagelse av norsk, statlig krigføring, jfr det før anførte om Linge kompaniets start og oppgaver. Sval-

(Forts. side 7)

Også Wilson har sine problemer underveis til Europa. Slik ser «Le Canard enchainé», Paris det: «It's a long way —»

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armeneren Jerwand Dshanian.

Forfatteren i en armensk folkedans. Idag forteller han om da han komponerte dansen «Harens død»

JEG BLIR FORFREMDET

Om søndagene arbeidet vi ikke her heller og vi forsøkte å få tiden til å gå så hyggelig som vel mulig. Vi musiserte på skolens piano, sang og danset, eller vi stilte oss opp langs muren som gikk rundt skolegården og vekslet noen kjærlighetsfulle bemerkninger med de bondekvinne som passerte muren på sin gang gjennom landsbygaten. Tyskerne selv fattet interesse for vårt underholdningsprogram, og en søndag kom uventet mange tyskere, både offiserer og soldater fra den andre delen av landsbyen for å overvære våre søndagsprestasjoner.

Vår opptreden foregikk midt på plassen, hvor tilskuerne hadde slått seg ned i en halvring, mens en gruppe amatørkunstnere fremførte sine «numre» på den annen halvdel av vårt «amfiteater». Da så turen kom til meg, utførte jeg en dans som jeg hadde kalt «harens død». Dansen hadde jeg innstudert etter noen turer på den før omtalte harejakt hvor vi krigsfanger måtte medvirke om søndagene. Mens jeg danset, akkompagnerte endel av krigsfangene meg ved å synge i kor en kjent armensk folkevise til tekst av den kjente armenske forfatter Avetik Isahakian. En av de opptredende sangere slo på en bølge for å markere takten.

Denne sangteksten gjaldt egentlig en hjortedans, men jeg anvendte den til min ny-

utklekkede dramatiske dans hvorunder jeg forsøkte å imitere haren og karakteriserte hovedsakelig harens bevegelser — først mens den beiter fredelig med sine rare bevegelser, når den jages og vaktomt i angst med enhver av sine bevegelser søker å unngå sin forfølger. Tilsist når den er såret og døende og jeg etterlignet den lyd den ga fra seg når den døde.

Jeg mente at både sangteksten og dansebevegelsen passet utmerket godt sammen og skapte en atmosfære som satte følelsene i bevegelse. Men at mine tilskuere skulle bli så sterkt begeistret for dette mitt lille eksperiment hadde jeg ikke kunnet tenke meg, allermest da jeg utførte dansen i min vanlige uniform. Jeg måtte gjenta dansen, men jeg slapp ikke fra det, publikum forlangte mere. Da falt det meg inn hvor meget bedre dansen ville ha virket om jeg hadde vært iført et harenskinn. Da ville den bli enda mer virkningsfull og tilskuerne ville blitt enda mere begeistret.

Tilstede var også de tyske jegerne, og blant dem også amatørjegeren som kunne snakke et gebrokkent russisk. Han kom bort til meg, la sin hånd på min skulder mens han med den annen hånd tok min høyre hånd og sa: «Jeg er virkelig imponert over din dans.» Ellers var også de øvrige tyskere høflige og de takket oss for vårt under-

(Forts. side 8)

Hvor homogen er den røde hær?

AV EUGEN LIBAUER

Det nasjonale spørsmål hører nu som før til Øst-Europas uløste problemer. Den jugoslaviske opprører Michajl Michajlov har i et brev til Tito profetert at det nasjonale spørsmål i Jugoslavia ved «den første vind» kan forvandle seg til en veritabel ildebrann. Michajlov hadde kunnet rette nøyaktig de samme ord også til Kossygin eller Bresjnev, naturligvis også til Podgorny og Sjelest. En liten foranledning i det av så mange nasjonaliteter sammensatte UdSSR kan sette det nasjonale, og det vil igjen si kolonispørsmålet i bevegelse. I forbindelse med en akutt svekkelse i det øverste parti- og statsapparat, i forbindelse med en spalting av sentralkomiteen (slik som for eksempel sommeren 1953, før og under Berias fall) er det absolutt ikke utelukket at ukrainske eller litauiske, georgiske eller armenske kommunistførere, under press av befolkningen, kan si opp vennskapet med Moskvasentralen og erklære sine lands formelle nasjonale uavhengighet. Slik eller på en lignende måte kunne avkoloniseringen av det siste koloniimperium tenkes å foregå.

Av denne mening er forøvrig den kjente britiske Øst-Europa- og slavist-eksperter Robert Conquest. I sin siste bok «Russia after Khrushchev» gir han uttrykk for den mening at selv nasjonalkommunistiske regjeringer i Kiev, Kaunas, Tiflis, Minsk, Baku, Erevan, Reval, Riga eller Tasjkent ikke ville få noen lang levetid, idet de ville bli feiet bort av den nasjonale storm fra de antikommunistiske folke-

Sovjetsoldater

masser, slik som tilfellet var i siste fase av den ungarske folkereisning i 1956. Nasjonalkommunistiske strømninger betyr — ifølge Conquest — bare mellometapper i Øst-Europas befrielsesprosess.

En av de beste og mest objektive iakttagere av verdenshendelsene, den konservativt-borgerlige «Neue Zürcher Zeitung», som forfører over utmerkede østekspertiser, er av den mening at det ikke lenger finnes noen utvei for Kreml. Konsesjoner bremser ikke på avkoloniseringsprosessen, men påskynder den, (Forts. side 6)

B. S.:

Hvem praktiserte det største forræderi før 9. april 1940?

Var det ikke den norske regjering?

Den autoriserte gjennomgangstone her i landet under og etter den tyske okkupasjonen 1940—45, har vært å beskyldte privatpersonen Vidkun Quisling, for at Norge den 9. april 1940 ble okkupert av tyskerne. Men selv det Quisling med urette beskyldes for før tyskerne besatte Norge, var for intet å regne mot det forræderi som ble begått av den norske A-parti-regjering.

Dette skal jeg underbygge med følgende:

I

På side 101 i Sverre Hartmanns bok, «Spillet om Norge» utgitt i Oslo i 1958, står bl. a. skrevet:

«Ifølge pålitelige meldinger hadde engelskmennene til hensikt å sette seg fast i Norge og hadde truffet avtale med den norske regjering om dette.» (Uthevelsen av meg) «Ikke minst hendelsen ved Jøssingfjord, da britene bordet det tyske statskip, Altmark, ryddet av veien eventuell tvil om de britiske planer:

Om tyskerne skriver Hartmann i samme forbindelse:

«Det hastet med å komme dem i forkjøpet. Under disse omstendigheter var det nødvendig å sette seg i besiddelse Norge.»

II

Som supplement til foranstående skal nevnes at A-partibladet, «Fremover» i Narvik den 28. desember 1959, bragte en lang artikkel gjengitt etter Heimevernsbladet, hvor det bl. a. heter: «Under påskudd å ville hjelpe Finland, forlanger England og Frankrike av den norske regje-

Ble de to norske panserskip etter ordre liggende på Narvik havn for ikke å forstyrre en britisk landsetting? Bildet viser britiske tropper klar for innskipning til okkupering av Narvik ved Gourock i Clyde

ring støttepunkter og rett til gjennommarsj for sine tropper. I denne sak er det oppnådd enighet mellom de tre regjeringer. Man er kommet overens om at den norske regjering offisielt skal ta avstand fra å imøtekomme de alliertes krav, såvel vedrørende støttepunkter som vedrørende gjennommarsj. Når man imidlertid stiller den norske regjering over for et fait accompli, vil den på samme måte som i Altmarkaffæren rose seg med en protest.» (Uthevelsene av meg).

Det vil være feil å tro at «Fremover» har skrevet dette for å gi faktiske opplysninger til det forløyne norske folk. Høyst sannsynlig har «Fremover's» skribent handlet uaktomt. I nevnte artikkel, som gikk over flere spalter, ble gitt nokså detaljerte opplysninger om de byer som skulle besettes, derunder også Narvik, — følgelig for å hindre tyskerne i å få sin svens-

ke jernmalm derfra. De sensasjonelle opplysninger «Fremover» den gang bragte, skulle man tro måtte ryste hver eneste norsk avis og ellers redelige norske personer. Men intet skjedde i så måte. Så her later det til at noen har vært snar i vendingen for å unngå gjengivelse av ovennevnte artikkel i «Fremover».

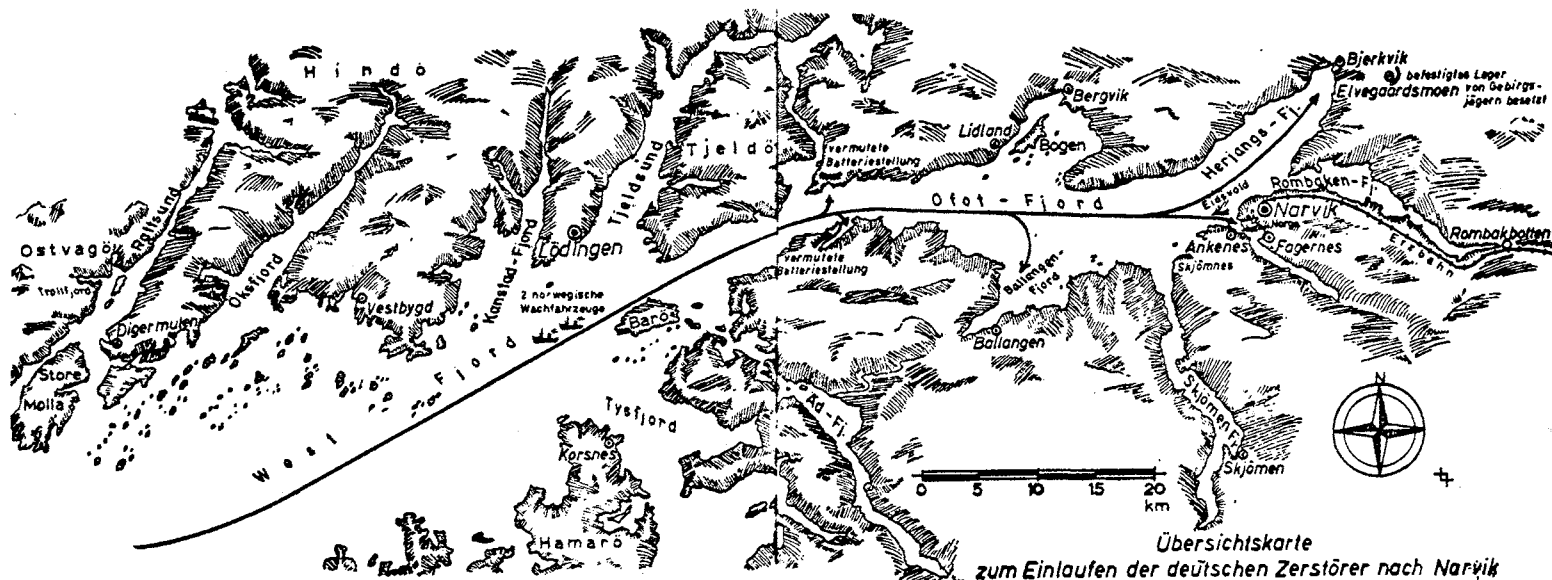
III

Panserskipene: Norge og Eidsvoll, som før 9. april 1940 hadde oppholdt seg i Tromsø, gikk derfra og ankret opp på Narvik havn noen få dager før 9. april. De for- og akterfortøyet seg innerst i Narvikbukten så nær marbakken de kunne flyte. I denne stilling så underskrevne skipene ligge der i sin torne-rosesøvn utpå kvelden 8. april 1940. Litt senere om kvelden bragte radioen melding om at engelske sjøstridskrefter hadde minelagt Vestfjorden nord for Bodø et sted, faktisk på dørterskelen til den ca. 8 mil lange Ofotenfjord, i hvis bunn malmskipningsbyen, Narvik, ligger.

Ett spørsmål som bør søkes klarlagt for å kunne trekke de skyldige til ansvar er:

- Hvem ga panserskipene ordre til å legge seg skjult i Narvik på den tid det her gjelder?
- Selv den mest uduelige sjøoffiser, — om sådanne skulle finnes, vil nok frabe seg ansvar for denne plassering av panserskipene på dette tidspunkt, hvis i det hele tatt disse 2 slagskipene skulle ha noe med forsvaret av Narvik å gjøre. Det må derfor antas at panserskipene skulle få gjemt seg i ly av de

(Forts. side 7)

Tysk kart over Vestfjorden og Ofotfjorden med Narvik. En ser avmerket hvor «Eidsvoll» og «Norge» ble senket

Hvor homogen er - -

(Forts. fra side 5.)

fordi «appetitten» på frihet stadig blir større. Det punkt da de egne undersåtter og satellitenes etter ledernes mening krever færlig stor frihet, nåes snart i et system som må frykte friheten fordi den ville være dets undergang, skriver det sveitsiske verdensblad 10. juli sistledene.

Avisen forutsier for den nærmeste fremtid i UdSSR en politisk utvikling med «kri-seartet sikk-sakk», med «krampaktige sirkelbevegelser». En kan vente plutselige og voldsomme forskyvninger mellom personer og organisasjoner. Så følger prognosen: Lenins parti vil en vakker dag bli «avløst» men av hvem? Her tar «Neue Zürcher Zeitung» alvorlig feil når den mener at den røde hær som en «ny дума» kunne overta arven etter bolsjevikene!

Denne røde hær vil heller ikke eksistere når «avløsningen» av bolsjevikene finner sted, idet den er en hær bestående av mange nasjonaliteter og derfor blir undergitt desintegrasjonsprosessen.

Den røde hærs utrustning og slagkraft er bare én side av problemet, den annen, som har moralsk-psykologisk betydning, munner ut i det avgjørende spørsmål: hvor homogen er den røde hær?

En hendelse som fant sted for bare ti år siden gir et nøyaktig og tilintetgjørende svar på det. Her siktes det til den ungarske folkereisning i 1956, under forløpet av hvilken og under trykket av de revolusjonære hendelser de i Ungarn stasjonerte sovjetiske okkupasjonstropper begynte å oppløse seg i sine nasjonale hovedbestanddeler. Den sterkeste ikke-russiske kontingent (soldater, underoffiserer og offiserer) dannet ukrainerne.

Det minnes om at høsten 1956 med oppstanden i Ungarn åpnet en ny etappe i den ukrainske befrielseskamp. Hjelpen som den vestlige verden lot tilflyte det revolusjonære Ungarn, var utelukkende av human og propagandistisk art: medikamenter, bønner, sørgemarsjer — — De vestlige stormakter gav avkall på å levere våpen. Denne militære hjelp fikk Ungarn ikke fra de fri folk, men fra et undertrykket — fra det ukrainske.

Engelske og nordamerikanske aviser anslo tallet på ukrainere blant rødearmistene, som for størstedelen i sluttede enheter og medbringende sine stridsvogner, kanoner og sambandsutstyr sloss på ungarnernes side, til

over 15 000 mann — en hel krigsstærk sovjetisk divisjon. Bladet «Der Spiegel» berettet 26. desember 1956 om en hurtig stigning i antall deserteringer hos de sovjetiske okkupasjonsenheter som overveiende bestod av ukrainske tropper. Grunnen til at ungarske frihetssendere var å høre med ukrainsk sprog, var at overløpende ukrainere hadde tatt med senderutstyret sitt til undergrunnsgruppene. Sovjetiske offiserer av ukrainsk nasjonalitet som var gått over til ungarnene, oppfordret på ukrainsk i militærsendinger, idet de oppga navn og tjenestegrad, sine kamerater til å slutte seg til kampen for å befri deres eget fedreland og deres egne familier. Det fortelles bl. a. i en beretning fra et øyenvitne i Londonavisen «The Observer» i desember 1956.

«New York Post» skrev 9. november samme år at grunnen til at Kreml kastet otte nye divisjoner direkte fra Russland og Mellomasia inn i Ungarn, var frykten for at alle ukrainere i de i Ungarn stasjonerte okkupasjonstropper skulle følge eksemplet fra sine 15 000 landsmenn.

Dette er kjennsgjerninger. Dog allerede tre år tidligere, under de blodige fangeoppstander i Sibir, Kassakstan og Vorkuta, hadde det vist seg i hvor høy grad «den nasjonale basille» hadde vært i stand til å lamme kampmoralen i innsatsberedskapen selv hos soldater og offiserer i det hemmelige politis (MGB) eliteavdelinger. Tilfeller av desertering og nek-telse av å utføre ordre var ingen sjeldenhet. Deler av de ikke-russiske kontingenter av MGB-garnisonstroppene i Vorkuta etterkom bare med motvilje og med åpen ytre kritikk ordre om å åpne ild i fangeleirene som hadde gjort oppstand, og som hovedsaklig bestod av ikke-russere, i første rekke ukrainere, baltere, kaukasere og turkmener. Enkelte vaktposter og underbefalshavere begikk selvmord. Garnisonstroppenes upålitelighet tvang MGB-ledelsen til å hente fremmede regiment fra den langt sydligere by Petsjora til å slå ned oppstanden.

Først nu er det blitt kjent fra pålitelig kilde at ved arbeideroppstanden i den ukrainske industriby Novotsjerkansk måtte det likeledes settes inn tropper utenfra, fordi sjefen for den støtbregade som var satt opp for å slå ned oppstanden nektet å åpne ild mot arbeiderne. Han skal ha skutt seg i nærvær av hele sin stab.

Ansikt til ansikt med disse kjensgjerninger burde spørs-

Praksisen fra Dresden - -

(Forts. fra side 1.)

oss forsvaret for de anglo-amerikanske terrorangrep mot Tyskland under krigen i de alliertes aviser. Etter de erfaringer vi har høstet på egen kropp, må man imidlertid noe forbauset spørre herr Fromm hvorfor det står fast i enhver alvorlig diskusjon at amerikanerne ikke tok sikte på å bombardere hjelpeløse sivilister. Engang før gjaldt det jo for frihetens og humanitetens land i høy grad nettopp å myrde hjelpeløse sivilister fra luften. Tydeligvis har det nok satt seg fast i hodet på mange journalister at forbrytelser bare kan begås av tyskere, men absolutt ikke av vestlige seierherre. Når alt kommer til alt, så ble jo også atombomben kastet mot hjelpeløse sivilister.

målet foran kanskje heller lyde: hvor **heterogen** er den røde hær?

Sentralregjeringen i Moskva vil neppe være istand til å føre en regelrett borgerkrig i tilfelle av at ikke-russiske rådsrepublikker gjør seg nasjonalt selvstendige, idet under slike forhold også Kremls militærinstrument, den røde hær, vil ha opphørt å eksistere som sluttet militærformasjon. Det bør heller ikke glemmes at det var tsarhæren, regimets inntil da viktigste søyle, som så uhyggelig raskt løste seg opp i sine nasjonale betanddeler under det revolusjonære kaos i 1917, ennå før den siste tsar var avlivet — —

(U.K.)

GJENNOMSIKTIG BEVISFØRING

Fromm bruker størsteparten av sin kommentar ikke til argumentering om bombarderingen av boligkvartaler, men til å beklage en feilrettet nyhetstjeneste fra USA's side, noe som ikke lønner seg. Han slutter sitt bidrag med en tanke som vel må kalles temmelig kynisk. Når alt kommer til alt, mener han omtrent, så har Ho Chi Minh skylden for disse angrep. Han kunne jo slutte krigen, så ville ikke flere sivile bli drept. Også det er et argument som vi kjenner fra seierherrenes presse: Hvis Hitler hadde sluttet krigen i tide, så ville det ikke falt noen bomber på tyske boligkvartaler. Det er et barbarisk standpunkt som er himmelvidt fjernet fra de grunnsetninger som gjaldt i Europa noen hundre år før annen verdenskrig. Med slike argumenter kan man føre bakteriekrig og begå den ene grufulle gjerning etter den andre. Og stadig ville det ikke være gjerningsmannens skyld, men den annen parts som ikke kapitulerte. De siste spor av ridderlighet ville da være forsvunnet.

Også i «FAZ» blir hovedvekten lagt på at den amerikanske nyhetspolitikk som så lenge har skjult en sannhet inntil kjennsgjerningene ikke lenger lot seg skjule, har skadet det egne land. Et kritisk ord om den umenneskelige krigføring finner en like lite her som i «Welt». Meget verre for «FAZ», som gjerne

og hyppig gir uttrykk for sin avsky over tyske krigsforbrytere, er det at den amerikanske regjering er blitt knepet i løgn. «Propagandakunster som trykkes av etter totalitære motstandere ødelegger grunnlaget (for tillit)», skriver den ansvarlige politiske redaktør Bruno Dechamps. Også her kommer den barnslige innstilling til uttrykk at amerikanerne forsmådde i motsetning til sine motstandere å drive propaganda, fordi de åpenbart ikke var istand til å fordreie kjennsgjerninger. Som om amerikanerne i denne forbindelse skulle ha noe behov for å gå i skole hos en totalitær motstander!

Vår etterkrigsgenerasjon er både moralsk og fysisk meget streng i sin domfellelse av fortidens tyske krigsforbrytere. Og den bedyrer stadig på ny at en slik innstilling bare tar sikte på å kunne unngå lignende forbrytelser i fremtiden. Her har vi da nu i våre dager en krigsforbrytelse rett for nesen på oss. Måtte moralens riddere i den skinnende rustning ikke bare nøye seg med hule deklamasjoner om en fortid som ikke lar seg reparere, men slutte med det slik at de endelig kan ta fatt på nutiden.

Herunder bør det ikke spille noen rolle at amerikanernes motstandere i Vietnam like brutalt trekker sivilbefolkningen inn i krigen som amerikanerne, at Vietkong ikke viker tilbake for noen terror, at den uten betenking ofrer uskyldige når det passer dens taktikk. Vi har jo nu gjennom en rekke år fått vite at man ikke må regne opp slike gjerninger, og at den ene part ikke er berettiget til å gripe til umenneskelige midler selv om motstanderen bruker dem. Vi er derfor de første som ikke bare har rett, men også plikt til å hevde at slike prinsipper også skal gjelde for våre anklagere.

Månadsbladet

FRIHUG

Frisinna helse-, tidtrøyt- og diskusjonsblad. Siste store opplysnings-emne: *Quisling og rettsoppgjøret*. Fylgjetong: *Den spanande livssoga til Jack London, ill. og utarbeidd etter beste kjelder*. Årspris kr. 25,—. Postgiro for bladp. 80 821. Utgjevar: Erling Seim, Kinn.

Psychosophy

SJÄLSLÄRAN

presenterar den hermetiska livs- och världsåskådningen, vilken är grundad på kärleken mellan könen och vårt solsystems rörelse kring centralsolen.

DEL I: Själens erfarenhetsskola på jorden och den slutliga segern: Livets krona.

DEL II: Änglarna och deras verk på jorden.

DEL III: De messianska centralsol-tidsåldrarna och boken om den Gudomliga Modern.

DEL I föreligger i tryckt upplaga, format 15 x 22 cm, 164 sid., med vackert laminerat omslag i färgtryck, blått, gult och rött. Omslagsbilden «Livets krona» efter måling av Själslärens översättare konstnär Arthur Andersson. *Pris pr. ex. sv. kr. 12.*

DEL II och III finnes endast i begränsade stencilerade upplagor. Varje ex. specialillustrerat av översättaren. *Pris per del sv. kr. 25.* Vid likvid och rekvisition per postgiro sändes böckerna portofritt.

WÄRENDENBLADETS FÖRLAG

Moheda

Tel. 0472/76133

(Tel.tid efter kl. 20.00)

Postgiro 58 21 73

Har De skaffet FOLK OG LAND en ny abonnent for 1967?

Hvem praktiserte —

(Forts. fra side 5.)

ca. 2 dusin malmlastebåter, som lå på reden, noen tomme og noen lastet for avgang ved beleilig tid.

For dem der er lite geografisk orientert her nord, kan nevnes at Vestfjorden begrenses av fastlandet på østre side når man reiser nordover. Vestre side av Vestfjorden begrenses av Lofotøyene. Noen kaller det Lofotveggen.

Tjeldsundet, som adskiller Hindøya fra fastlandet, tørner for sin sydligste del sammen med munningen av Ofotenfjorden og bunnen av Vestfjorden.

Når man holder dette klart for seg, er det en selvfølge at dette sjøknutepunkt ubetinget måtte være de norske sjøstridskrefters plass (Barøy—Tjeldodden) hvis de i det hele tatt var tiltenkt forsvar av Narvik mot angrep fra sjøsiden. Når overkommandoen plasserte foran nevnte slagskip ved tangfjæren i Narvik og lot dem ligge i ro og mak om kvelden 8. april 1940, er det tindrende klart at plasseringen antakelig skyldes direkte ordre fra regjeringen, for man må nekte å tro at norske sjøoffiserer har vært så uduelige at de kunne finne på slik galskap.

c. Man må ikke glemme å se foranstående i sammenheng med at den norske regjering høsten 1939 høytidelig og klart offisielt erklærte at Norge ville holde seg nøytralt under den da utbrutte storkrig i Europa. Her blir det spørsmål om regjeringen i virkeligheten erklærte sin nøytralitet for å kaste det norske folk blå i øynene. Mest sannsynlig er at den erklærte nøytralitet ikke skulle rekke lenger enn det passet for England. Norske handlinger senere synes klart å bekrefte dette.

Utvilsomt var hele det norske folk enig i — og tilfreds med at regjeringen forsikret at Norge skulle holde seg nøytralt og stolte på dette regjeringsløfte. Men når kjensgjerningene forteller at den samme regjering, **bak det norske folks rygg**, allerede på forvinteren 1940 **ga en av de krigførende parter, — England og Frankrike tillatelse til å besette Norge uten å yte motstand, er sådan handling usminket forræderi mot det norske folk.**

Høyst sannsynlig finnes hemmelige dokumenter forvaret i statsarkivet, men hvem er istand til å mane disse frem i dagslyset? Neppe noen av landets høyeste statsledelse våger dette, fordi det

må antas, at A-partiregjeringen med sin statsminister, Johan Nygaardsvold, neppe har våget forræderiet uten moralsk støtte av de borgerlige partiers politiske ledere. I såfall er de medskyldige.

IV

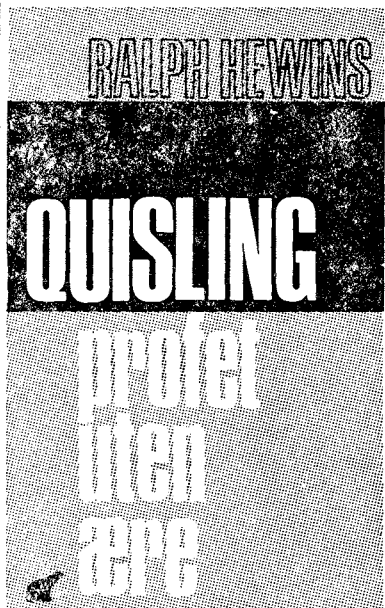
Som det vil erindres, ble redaktøren for Heimevernsbladet frabeordret sin stilling for en tid siden. Hvorfor? Jo, under avsnitt II antas forklaringen å finnes. De sannheter redaktøren hadde fremholdt i «Heimevernsbladet» måtte jo være livsfarlige for det forløyede folk å bli informert om.

Når det er så ille stelt med det norske statsstyre at det ikke våger å fortelle folk sannheten om de ting som foran er behandlet, bør allmennelig anstendighet tilsi at vår statsledelse og fremskutte politikere avholder seg fra å tale nedsettende om andre nasjoners gjøren og laden. Fei først for egen dør.

Tjeldsund, nov. 1966.

B. S.

**Har De fornyet
abonnement for 1967?**

400 sider,
illustrert, heftet kr. 20,—

STORE BJØRN

Bestun, Oslo

Boken kan bestilles i FOLK OG LANDS BOKTJENESTE, (postgiro 164 50). I tillegg til prisen kommer forsendelsesport med kr. 1,30. Skal boken sendes i oppkrav kommer oppkravsgebyret i tillegg.

Rundskue - -

(Forts. fra side 1.)

USA trekker foruten våpenhandlerne også den kommunistiske Lobby i trådene. Våre «atlantikere» kan av dette regne seg til hvor meget eller hvor lite hjelp vi kan vente oss for våre formål av USA.

Stillingen for de amerikanske tropper som kjemper med bundne hender i Vietnam ville vel vært enda mere utsiktsløs hvis ikke Maos Kina også hadde fått hendene bundet gjennom indre forvirring. Kina-kjennere anser det mulig at riket på 700 millioner gjennom Maos forsøk på å omsette den rene lære til virkelighet kan bli styrtet ut i en borgerkrig eller eventuelt gjennom en politikk rettet mot en utopi for lange tider kan bli berøvet enhver ytre handlingsfrihet.

Vil Moskva av det la seg lokke til å gjøre det av med konkurrenten i verdenskommunismens føringsstrid og med den kinesiske atomtrussel? Den massive oppbygging av arméene på begge sider av den sovjet-kinesiske grense kunne tyde på slike hensikter. Men man bør huske på at også da japanerne stod i Mansjuria var det alvorlige grensekamper på dagsorden, kamper som ofte ble utkjempet av enheter på over divisjonsstyrke. Slike bevis på militært beredskapsyns å høre til den fjernøstlige politikk rekvisita. Riktignok bør man da ikke overse at Rødekina har en helt annen betydning for Moskva enn i sin tid Japan. Likevel er det vanskelig å forestille seg at Sovjet skulle kunne ta på seg den moralske last med å gå til krig mot et kommunistisk land. Det måtte da være at det handlet ut fra mottoet: La dem hate meg hvis de bare frykter meg.

I Indonesia er Sukarno med sin hang til Rødekina fremdeles ikke helt overvunnen og hindrer de regjerende militære i å vende seg med alle krefter mot den viktigste oppgave, den økonomiske stabilisering av landet. Hva India angår, så forutsier ekspertene påny hungersnød utpå senvåren, en hungersnød som bare vil kunne overvinnes ved hjelp utenfra. Ennå en fare truer landet gjennom den kraftige opprustning i Pakistan, som imidlertid for tiden ikke vil kunne vente noen større understøttelse fra Peking i forbindelse med utenrikspolitiske evenyr.

I Sør-Amerika kan en i 1967 heller vente flere enn ferre militærregjeringer, noe som også gjelder det svarte Afrika. En trenger ikke noen profetisk evne til å forutsi ytterligere svære rystelser

Krigføeringsproblemet - -

(Forts. fra side 4.)

bardekspedisjonene gjaldt overføring av norsk personell m. v. til områder under norsk overhøyhet. De fant sted uten kamp.

I Sverige sto ved årsskiftet 1944/45 under dekknavnet «polititropper» en velutrustet, militært utdannet styrke på over 10 000 mann som ifølge gen. Hansteen var direkte underlagt F.O.K. Denne styrke kom heller ikke til innsats av militær art, men en del av den fikk tillatelse til å komme til Kirkenes etter at russerne hadde besatt byen.

De styrker som eksilregjeringen hadde fått anledning til å sette opp og utruste i England og Sverige kom således på grunn av krigsavgjørelsen i Tyskland i det hele ikke til innsats i norsk statlig krigføring.

V. Krigføeringsproblemet i folkerettslig og juridisk belysning. Utlandets syn på Norges krigspolitiske stilling etter 10. juni 1940.

Henvisningen til folkerett og jus i Den krigshistoriske avdelings foran nevnte svarskrivelse må anses som en naturlig følge av den påviste mangel på faktisk grunnlag for påstanden om at Norge fortsatte som statlig krigførende etter kapitulasjonen.

Folkeretten går der hvor

for Kongo som for Nigeria. Imens anstrenger FN seg for å ruinere den blomstrende økonomi i et fredelig afrikansk land som Rhodesia, hvorunder det riktignok kommer i fare for ytterligere å redusere sin anseelse.

Gammelkansleren, Adenauer, har på sin 91 årsdag gitt det tyske folk en gave av en spesiell art, «Deutsche Stiftung», som er viet fremme av bedre statsbevissthet og en fornuftig nasjonalfølelse, forbundet med fremme av folkeforsoning og europeisk ånd. 91 år måtte den høyt ærede bli og dertil ha opplevet sjokket av de første NPD-valgresultater før han kom til forståelse av at man ikke kan lage en stat som ikke bygger på sine borgers nasjonalfølelse og standsbevissthet.

Vi anbefaler stiftelsen å gi den første prisbelønning til vår venn Arthur Erhardt i Coburg, som med sin «Nation Europa» gjennom 16 år så modig har representert tyskernes og de samarbeidende folks nasjonalfølelse, hvorunder han riktignok ikke kunne regne med hjelp, men tvertom med fiendskap, fra hine kretser som nu gjerne vil spenne tyskernes voksende selvbevissthet foran sine partivogner.

den er gitt lovs kraft gjennom offisiell kunngjøring ifølge sikker jus²⁾ foran enhver fortolkning av den nasjonale lovgivning, og er eneste rettesnor når det gjelder forholdet til andre stater. Jfr. Sikkerhetsrådets vedtak av 1. sept. 1951, hvor det er anført at Egypt ikke kan hevde at det er «aktivt krigførende» mot Israel. En slik ensidig påstand er verdiløs, når den ikke er i samsvar med det faktiske forhold.

²⁾ Jfr. erklæring fra folkeretts-eksperten, prof. Kaufmann, i pressemøte i Bonn 24. januar 1952 ifølge Aftenposten 25. januar n. e. samt den franske konstitusjonsartikkel 28: «Les traités diplomatiques ayant une autorité supérieure à celle des lois, leurs dispositions ne peuvent être abrogées, modifiées ou suspendues qu'à la suite d'une dénonciation régulière, par voie diplomatique.»

Den verdenskjente engelske folkeretts ekspert, prof. Carr, har 1942 i «The Twenty Years Crisis 1919/39» s. 232, anført bl. a.: «the rule «pacta sunt servanda» (regelen om traktaters hellighet og ukrenkelighet) is not merely a fundamental rule of international law, but the cornerstone of international society».

Prof. Castberg har herom anført følgende i «Folkerett» s. 41: «Nu for tiden møtes selv de mest stridende retninger i en prinsipiell anerkjennelse av det positive rettsstoff — traktater og sedvanerett — som bindende utgangspunkt i alle drøftelser av rettsspørsmål.»

Om Landkriksreglementet er på side 25 anført at det i praksis alltid har vært ansett som traktatfestet rett. Det er kunngjort i Norsk Lovtidende for 1910 og er dermed norsk rettskilde (iflg. bl. a. prof. Skeie) forpliktende som enhver annen norsk lov, således også strafferettslig, jfr. «Allmennelig borgerlig straffelov» § 14: «Anvendelsen av den oven stående regel begrenses ved de i folkeretten anerkjente unntagelser.»

Under traktatfestet rett inngår okkupantens overtagelse av den lovmessige makt (ikke bare en del av denne). Ved den norske ratifikasjon av Haagerkonvensjonen og dennes kunngjøring i Lovtidende er befolkningen av Storting, konge og regjering juridisk og moralsk forpliktet overfor dette nye rettsforhold. Heri inngår plikt til å avholde seg fra enhver fiendtlig handling mot okkupanten og fra å tre i forbindelse med den konstitusjonelle regjering. Lydighetsplikten overfor denne er bortfalt. Overholdelse av de frivillig overtatte forpliktelser må anses som en nasjonal æressak, jfr. Arb. bl. 24. sept. 1948: «Enhver overenskomst eller avtale som blir inngått på et frivillig og gjensidig grunnlag, er ikke bare organisasjonsmessig og juridisk men også moralsk bindende og forpliktende.»

Sovjetsoldat -

(Forts. fra side 4.)

holdningsprogram. Det så ut som om de var begeistret for det.

Tyskerne hadde nu fått en helt annen oppfatning av oss armeniere. Vi hadde oppnådd å få enda større tillit enn da vi kom første gang. Hverken tyskerne eller armenierne kjente hverandres mentalitet, men nu var der oppstått en bedre forståelse oss imellom, og tyskerne besluttet seg til å gi oss enda noe mer bevegelsesfrihet enn hittil. Allerede dagen etter valgte de ut to armeniere som skulle opptre som en slags kontaktmann mellom oss krigsfanger og tyskerne. Den ene var en dannet ung mann ved navnet Serjosja og den annen var meg selv. Begge var vi av samme alder. Det er mulig de forsto at vi to snakket noe bedre tysk enn de andre armeniere i kompaniet. Til da hadde vi hatt en sivilklædt tolk, en russer som bodde i landsbyen hvor vi holdt til. Han kunne ikke snakke et ord armensk, heller ikke kunne alle armeniere snakke russisk, da russisk jo er et fjerntliggende språk for oss armeniere. Av den grunn oppsto der ofte vanskeligheter og stadige misforståelser mellom oss armeniere og tyskerne. Det gikk snart opp for tyskerne at i en slik armensk arbeidsleir passet det ikke med en tolk som ikke kunne armensk. De besluttet seg derfor til å skaffe seg en armensk tolk som de tok ut blant oss armeniere. Det var også den greieste løsningen. Men den russiske tolken ble ikke arbeidsløs, han ble plassert på ny i landsbyens bystyre og arbeidet som tolk ellers.

«Hvem av dere to vil være tolk?» spurte kompanisjefen, feldwebel Frantz. — «Jeg foreslår Serjosja som tolk for han taler bedre tysk enn jeg», bemerket jeg. I virkeligheten talte han også bedre tysk enn meg, for han var oppvokst i Luxemburg, en liten by i selve Armenia hvis befolkning består utelukkende av tyskere, og han kjente tyskernes mentalitet bedre enn noen annen i kompaniet.

— «Vel, Serjosja er tolk fra nu av,» sa kompanisjefen og la til: «Og du Jerwand, skal overta en annen jobb.» Like etter tok han ut seks armeniere og ga dem ordre om å overta jobben som vaktpatruljer og la til: «Og Jerwand skal være deres overordnede. «Og dermed var saken avgjort til vår ubeskrivelige forbauselse.

Øyeblikkelig ble de to tidligere tyske vaktposter avløst av de to armeniere og deres geværer og patroner utlevert til de to nye voktere.

Til meg sa Feldwebel Frantz at jeg skulle påse at kl. 9 om aftenen skulle alle være i seng og kl. 6 om morgenen skulle jeg vekke alle forat de kunne få frokost og gå til sitt arbeide igjen. Til å begynne med avløste en tysk vaktmann meg, det vil si når han tjenestegjorde om natten så hvilte jeg om dagen, og når han hadde fri om natten, så var jeg i hans sted. Men bare etter en ukes tid ble denne tyskeren borte og jeg fikk en armensk kamerat på vaktstuen. Men de seks armenske voktere hadde mindre tjenestetid enn jeg hadde og min medhjelper Suron, ble etter hver ottende time avløst av de to nye voktere som patruljerte ved skolegårdens inngangsport, mens den andre gikk rundt skolebygningen. Suron og jeg tjenestegjorde således tolv timer hver.

Ikke mange dagene etter fikk vi høre nok en gledelig nyhet. Da tyskerne var blitt overbevist om at vi i vaktmannskapet utførte vår tjeneste tilfredsstillende og at der ikke var forekommet noe fluktforsøk og at således alt var i orden i kompaniet, ga de beskjed om at alle i kompaniet kunne få lov til å foreta en spasertur i landsbyen og ha samtaler med de sivile, men på den betingelse at senest kl. 9 om aftenen skulle alle være tilstede i skolebygningen, og alle i kompaniet godtok denne ordningen fullt ut.

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Colletts gate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær. Møtetid kl. 19.30.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsvn. 5 — Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 — Oslo

Vask, maling,
tapetsering,
mønstermaling

RIMELIG

1. KLASSES FAGMANN

— Telefon 26 55 30 —

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

MONUMENTET

Oslo kommune har nu bestemt seg for det monument som skal reises over H VII i Viken. Nils Aas seiret med det utkast som gjengis ovenfor. Juryen anfører bl. a. at «den mer abstrakte, bølgede ringen bak — symbolet på at folket kanskje for første gang sto som en sluttet sirkel bak en regent — skal bli i stål». Det lyder jo smukt, men det tør nok være delte meninger om denne stålringen. Iallfall skriver briten Ralph Hewins (på side 295 i den norske utgaven) i sin Quislingbiografi, etter å ha nevnt at 80 av 130 stortingsmenn stemte for permanent avsettelse av H VII under riksrådsforhandlingene, at «disse tall gjør det effektivt av med bildet av nordmennene som sto skulder ved skulder bak sin elskede konge». Og han kan vel kanskje ha noe rett i det?

*

«QUISLING-BOK» BESLAGLAGT

forteller AFTENPOSTEN gledestrålende og håper vel da at en kan få kastet litt skitt på Hewinsboken samtidig. Så viser da det hele seg å bestå i at en svenske på et dansk forlag har fått utgitt en pornografisk bok som — for å sitere AFTENPOSTEN — «foregår i Norge under okkupasjonen og hovedpersonen er en ung mann som går i Quislingpartiets tjeneste» og der formodentlig da får anledning til å drive pornografiske eksperimenter. Denne «Quisling-boken», hvis forfatter formodentlig har fått idéen ved å lese den norske jøssingpropaganda, ble imidlertid for grovkornet selv for danskene, som å dømme etter pornografisiden i DAGBLADET jo ikke er skuggredde, og så ble den altså da beslaglagt. Hva i allverden har AFTENPOSTEN foretatt seg under okkupasjonen som den må skjule ved stadig å gå foran i hetsen? En kunne kanskje spørre Løberg?

OGSÅ I CANADA!

Nu står også tydelig Canada i fare for å bli «nynazistisk». Vi leser iallfall i DAGBLADET at «den kjente forfatteren og journalisten dr. Peter Dust» hevder at «en tysk immigrant har gjort forsøk på å starte en avdeling av det tyske nasjonaldemokratiske parti — som så mange mener er ny-nazistisk — i Canada. — Meningen var ikke at partiavdelingen skulle blande seg opp i kanadisk politikk. Den skulle bare være et samlepunkt for nazistvennlige immigranter» og «han trodde at en slik partiavdeling ville være atskillig farligere enn den ekstremistiske nazistgruppen som nu opererer i USA og Canada.» Så det må vel være en slags femtekolonnevirksomhet når Tyskland begynner å ville erobre verden igjen, herr Dust tenker på? Hvem er så denne «kjente forfatteren» herr Dust? Jo, ifølge DAGBLADET så skriver han pus-sig nok «en fast spalte for ukeavisen 'Canadian Jewish Chronicle'. Og da så.

*

BRANDTS AVKOM

Willy Brandts to sønner med sin norske hustru, Lars og Peter, har gjort seg bemerket som filmstjerner i den pornografiske polske Grassfilm «Katz und Maus», forteller *Deutsche Wochen-Zeitung*.

Den ene av de fremmelige unge menn opptrer her med ridderkorset på buksesmekken. På spørsmål om hvor Peter Brandt (Frahm) egentlig står politisk, mente SPD-Abgeordnete Genosse Franz Neumann åpenhert: «Nå, et sted mellom Ulbricht og Mao — —!»

*

OGSÅ «SAMVITTIGHETS- FANGER»

som skal ha hjelp av det berømmelige Amnesty International, bør ha den rette kuløren, mener Rikskringkastingsens uberømmelige programredaktør Tollef Berg. «Det har vakt en viss oppmerksomhet», må DAGBLADET medgi «at Dagsrevyen ikke omtalte» to «samvittighetsfanger» som hadde sittet fengslet i Øst-Tyskland og som var blitt fremvist av A.I. i Oslo. Men Tollef Berg setter tingene på riktig Ustvedtsk plass: For det første var det så lenge siden de slapp ut av fengslet at det «ikke hadde nyhetens interesse» og ennvidere: «Hadde

en av disse fangene nylig vært løslatt f. eks. fra Sør-Afrika ville vi vært på pletten for å få ferske inntrykk fra forholdene der.» Og det betviles ingenlunde!

FOLK OG LAND

i løssalg

FOLK OG LAND kan nå kjøpes i løssalg følgende steder:

Oslo: Helge Johannesens tobakksforretning, Teatergt. 6, ELIMA, tobakksforretning, Ole Vigs gt 12, Narvesens hovedekspedisjon, Stortingsgaten, Narvesenkiosken Karl Johans gt. v/Nobel, Narvesenkiosken Østbanen, Narvesenkiosken Vestbanen.

Bladets ekspedisjon:

Kierschowsgt. 5

Bergen:

Narvesenutsalget Olav Kyrres gt.

Drammen:

Narvesenkiosken på Bragernes

Fredrikstad:

Narvesenkiosken Blomstertorget

Hamar:

Narvesenutsalget Triangelgården

Kristiansand:

Kiosken Børsparken

Stavanger:

Arne Ageren Avisbyrå

Svolvær:

Bykiosken

Trondheim:

Madsens Bladforretn., Olav Tryggv. gt. 47

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia
Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,—.

Bruk postgironr: 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land

Viking Boktrykkeri